

Абсолютні співвласники знаходяться в стані очікування...

Оскільки, всі свідомі та небайдужі громадяни України (абсолютні співвласники землі та її природних ресурсів як природних об'єктів – основного національного багатства, що в грошовому еквіваленті багатства на кожного громадянина України припадає близько по 2 млн. доларів США)

вже другий рік знаходяться в стані очікування остаточного рішення Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення положень чинних статей 13 і 14 Конституції України

в системному зв'язку всіх частин цих статей з нормами інших статей Основного Закону України,

я (усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та майбутніми поколіннями – всіх причетних (особливо суддів КСУ) до пошуку істини в декларованих земельних нормах Основного Закону України)

продовжую наголошувати

у відкритому діалозі, апелюючи, саме до суддів Конституційного Суду України, не залежно від їхніх прізвищ

на
такій конституційній сутності

...

КОНСТИТУЦІЙНА ЗЕМЕЛЬНА ПРАВДА – ЄДИНИЙ ВИХІД ІЗ ЗЕМЕЛЬНОЇ КРИЗИ

Вже чверть століття, з моменту дії унікальних конституційних земельних норм (28 червня 1996 р.) та понад тридцять років з часу прийняття Декларації про державний суверенітет України (16 липня 1990 р.), поглиблюється «українська» гібридна загальнонаціональна

криза з землею та її природними ресурсами, що де-юре є абсолютною власністю Українського народу (всіх громадян) з основним національним багатством, а де-факто, з джерелом збагачення олігархату.

Державна влада, особливо законодавча гілка, вже чверть століття приховує справжню й унікальну сутність чинних конституційних земельних норм про два різних права власності на «землю» (публічне і цивільне) та інші правочини, нав'язуючи громадянам дотепер гібридну брехню, приймаючи антиконституційні закони.

Не секретом є й те, що земля та її природні ресурси являються одночасно основним непозиченим капіталом української нації (всіх громадян України), і оцінюються на початок реформи – в понад 90 трлн. дол. США. Замовчуються правдиві знання про частку кожного громадянина в нашому природно-ресурсному національному багатстві, яка оцінюється в грошовому еквіваленті та складає з близько по 2 млн. доларів США.

З моменту прийняття Конституції України, вимагалось провести делімітацію і демаркацію кордону; поіменну реєстрацію всіх громадян України з як засновників

держави і як співвласників землі та її природних ресурсів (природних об'єктів – основного національного багатства); здійснити облік і взяти на повноцінний баланс власника (громадян України) всі природні об'єкти (ресурси), забезпечуючи повноцінно функціонуючого Національного кадастру природних об'єктів, в тому числі Державного кадастру ґрунтів в агроландшафтах України (Державний кадастр агросфери України); моніторингу і контролю... Для цього мала бути створена відповідна позавідомча Національна земельна установа, на кшталт Національного банку України. На превеликий жаль, цього всього не зроблено – дотепер...

Натомість, зловмисно знівельовано конституційні права справжнього власника (Українського народу) землі та її природних ресурсів – всіх категорій землі як природних об'єктів різного цільового функціонального призначення (сільського господарства, житлового, промислового та громадського будівництва, лісівництва, транспорту, зв'язку, енергетики, гірничо-видобувної промисловості, оборони, водно-господарської, природно-заповідної, природоохоронної, оздоровчої, рекреаційної історико-культурної та іншої діяльності), шляхом шулерської підміни чинної конституційної земельної норми «користування» (ч. 2 ст. 13 КУ) – не конституційним чинником «поширення» (ст. 79 ЗКУ та ст. 373 ЦКУ).

Водночас, наукова і педагогічна «еліта» безпідставно вилучає (в своїх багатьох наукових працях і підручниках) з конституційної норми «земля, її надра... та інші природні ресурси...» (ч.1 ст. 13 КУ) ключовий імперативний чинник «її», в наслідок чого проявився антиконституційний прорадянський рудимент одно-рядності «земля, надра, ліси,...». Таким чином, вирвавши конституційний імперативний чинник «її» і, знехтувавши нормою «ґрунти», які справді є природним ресурсом, та замінивши його на конституційну норму «земля», такі «вчені», особливо юристи, штучно нав'язали антиконституційні терміни «земля та інші природні ресурси», «земельні ресурси», «земельний фонд» тощо.

Також, злочинно не розроблено і не прийнято Закон України «Про право користування природними об'єктами права власності Українського народу», як цього вимагає ч. 2 ст. 13 Конституції України.

Такий антиконституційний вакуум плавно і підступно позбавляє всіх нас основного національного багатства, спричиняючи критичний стан життєдіяльності, особливо в сільській місцевості. Насправді, все це має ознаки прямого злочину на найвищих щаблях влади, оскільки право законодавчої ініціативи належить Президентові України, народним депутатам, а також Кабінетові Міністрів (ст. 93

КУ).

Що ж ? □ насправді, декларують чинні земельні норми Конституції України...

По-перше. Норма ч. 1 ст. 13 Конституції України: «Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси (стисло «земля та її природні ресурси»), які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу.» стосується всіх категорій землі та пов'язаних з нею природних ресурсів (надр, ґрунтів, лісів, повітряного простору, вод, енергетичних, оздоровчих, видових тощо...), що є природними об'єктами неподільного і незмінного абсолютного (публічного) права власності (всіх громадян України), в тому числі □ «ґрунтів» (земель сільськогосподарського призначення). Природні об'єкти не є об'єктами цивільних прав і тому не можуть купуватися чи продаватися, а бути □ лише предметом «користування» на платній основі за встановленими регламентами...

Для законного здійснення «користування» конкретним(и) природним(и) об'єктом(ами) (ресурсом(ами)), що

розташований(ні) в межах конкретного геопростору, набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою право власності – лише на відповідну межу(і) (земельної ділянки чи родовища – його частини) як на описаний геопростір, що є об'єктом цивільних прав, котрий може змінювати (купуватися і продаватися) свого власника – відповідного суб'єкта (громадян України) господарювання (користування).

Ця унікальна формула розмежування публічного і цивільного права власності на "землю" стала також цементуючою основою до становлення України суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, що поширюється на всю її територію як унітарної держави.

По-друге. Норма ч. 2 ст. 14 Конституції України: «Право власності на землю (земельні ділянки чи родовища – його частини - як на межу) набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до закону».

Ця логічна норма (ч. 2 ст. 14 КУ) можливого «набуття і реалізації» прав власності на земельні ділянки (землю) як омежований геопростір - приватної, державної і

комунальної власності як на об'єкти цивільних прав є базовою й унікальною формулою адресного відмежування об'єктів цивільних прав власності від природних об'єктів публічного права власності для здійснення законного «користування» природними об'єктами чужого права власності в межах конкретних ділянок (визначеного геопростору).

Така законна можливість як конституційна умова, вимагає від власника земельної ділянки і також користувача природним(и) об'єктом(ами) цілковитої відповідальності за стан і збереження наявного(них) природного(них) об'єкту(тів) в межах конкретної ділянки, що водночас є головною передумовою для можливого «набуття і реалізації» прав власності на земельні ділянки (приватна, державна, комунальна) як ключові мотивації. Адже, норма ч. 3 ст. 13 Конституції України декларує: «Власність *(Українського народу)*

зобов'язує

(власників ділянок і користувачів)

. Власність не повинна використовуватися на шкоду людині і суспільству», оскільки, всім нам громадянам (Українському народу) не потрібно набувати право власності на землю та її природні ресурси як на природні об'єкти. Таке право (володіння, користування і розпорядження) вже набуто всіма громадянами України конституційно (одночасно – із незалежністю держави, схваленою на всеукраїнському референдумі 1991 року, та

□ з моменту (1996) прийняття Конституції України).

По-третє. У цьому зв'язку, норма ч. 2 ст. 13 Конституції України декларує: «Кожний громадянин має право (лише) користуватися (господарювати) природними об'єктами права власності народу відповідно до закону» □ у визначених межах земельних ділянок (землі), які набуваються в законному порядку (ч. 2, ст. 14 КУ).

Непревеликий жаль, через шулерську діяльність чиновників, впродовж чверть століття, особливо, прорадянських наукових і педагогічних «авторитетів», а відтак їхніх учнів □ можновладців, таке право Українського народу □ поки що не реалізовано... Як наслідок, органи державної влади не спромоглися дотепер розробити і схвалити конституційно вмотивований Закон України «Про право користування природними об'єктами права власності українського народу»... Натомість, неправомірно в бутафорний спосіб виводяться природні об'єкти із українського конституційного правового поля абсолютного права «власності» на природні об'єкти - суверена (Українського народу) і самочинно розділяють таке деклароване право (на зразок ст. 9 Конституції Російської Федерації) , □ на три різні форми цивільних прав власності: – «державну», «комунальну і «приватну»...

Насправді, як на наше розуміння, все це має ознаки антиконституційної діяльності.

По-четверте. Надважливо, що норми Основного Закону України як норми прямої дії, водночас розкривають цілі й шляхи справжньої земельної реформи – через формування громадянами (їхніми об'єднаннями) рівноправних суб'єктів господарювання, які одночасно ставатимуть власниками земельних ділянок (меж), що уособлюють господарські об'єкти, здійснюючи в таких межах раціональне і законне природокористування (господарювання)... Саме ч. 4, ст. 13 Конституції України декларує: «Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання *(різними громадянами як суб'єктами – користування природними об'єктами в межах власної ділянки)*, соціальну спрямованість економіки. Усі суб'єкти права власності *(на земельні ділянки (меж))* рівні перед законом».

Нажаль, про цей тандем «власності і господарювання», який стосується всіх напрямків діяльності (рільництва, садівництва, житлового, промислового та громадського будівництва, лісівництва, транспорту, зв'язку, енергетики, гірничо-видобувної промисловості, оборони, водно-господарської, природно-заповідної,

природоохоронної, оздоровчої, рекреаційної історико-культурної та іншої) також □ «ні пари – з вуст»...

Очевидно, що здійснювана так звана «земельно-аграрна реформа» в Україні не врахувала таку сутність цих та інших конституційних земельних норм і тому не вважається введеною □ в чинне конституційне поле України. Наслідки не імплементації чинних конституційних норм стають все відчутнішими, особливо в сільській місцевості, та негативно впливають, не лише на стан родючості ґрунтів і функціонування природних агроландшафтів, але й на саму життєдіяльність людей (громадян) і загалом □ на навколишнє природне середовище...

Адже, за цей час (25 років), на догоду олігархічним кланам, які мали і мають меркантильні й корупційні інтереси, депутатські більшості, що формувалися за такими ж інтересами, всіх скликань Верховної Ради України □ без винятку, приймали антиконституційні законодавчі земельні норми та вносили до них численні зміни (до тепер), що руйнували і продовжують руйнувати основи конституційного права громадян України «на владу» і «на землю», доводячи суспільство до зубожіння, і знищення □ самого державного устрою України. Цим самим поглиблюється правова прірва між чинними декларованими нормами Основного Закону

України і прийнятими депутатами «законами» і під виглядом «конституційно вмотивовані»...

Щоб знешкодити ці корупційні трюки, і безпомилково реалізувати державну антикорупційну політику в Україні стосовно землі та її природних ресурсів як основного капіталу нації, потрібно одержати офіційне й справедливе тлумачення Конституційним Судом України – чинних земельних норм Конституції України.

P.S.

13 листопада 2019 р, і в день прийняття Верховною Радою України в першому читанні, так званого проекту Закону України «Про ринок землі», 46 народних депутатів України зареєстрували Подання і до КСУ щодо офіційного тлумачення положень статей 13 і 14 та інших норм Конституції України.

В цьому поданні наголошувалося на розкритих мною, і двох різних правах власності «на землю», а саме: і на землю та її природні ресурси як природні об'єкти прав власності Українського народу; і на земельні ділянки (межі) як об'єкти цивільних прав власності та вимагалось відповідного тлумачення КСУ.

Із цих причин та в доповнення до офіційно надісланих (22 і 25 вересня 2020 року) □ окремим суддям-доповідачам КСУ моїх обґрунтувань, я також публічно робив свої предметні зауваження, зокрема: « [Урядовий кур'єр](#) » □ [24 вересня 2020 р.](#) , « [Дзеркало тижня](#) » □ [13 листопада 2020 р](#) газету " [ДЕНЬ](#) ".

..

З повагою □ до ВСІХ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ і з надією □ на ПЕРЕМОГУ "КОНСТИТУЦІЙНОЇ ПРАВДИ"...

Ваш -□ Олександр Ковалів□

18 вересня 2021 року, м. Київ□ □